

Rozjímanie na štvrtok 6. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na štvrtok 6. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: objaviť
pravého Mesiáša; kríž nám
hovorí, kto je Ježiš Kristus; cesta
lútosti a kajúcnosti.

AK POSTUPUJEME POSTUPNE na
kresťanskej ceste, v niektorých
chvíľach sa stretávame s dvoma
otázkami, ktoré nám Ježiš kladie v
evanjeliu. Najprv, za koho Ho
pokladajú druhí, a potom prejdeme k
otázke, ktorá mení náš život: „Za
koho ma pokladáte vy?“ (Mk 8,

28-29). Apoštoli, ktorí najprv čakali, že im odpovie sám Pán, zaváhali.

„Kto som?“ Jedni hovorili Ján Krstiteľ, iní Eliáš alebo niektorý z prorokov. Zdalo sa, že nemajú jasné stanovisko. Peter odvážne a rázne odpovedá: „Ty si Mesiáš“. Tieto slová vyjadrovali vrchol viery Izraela a spolu s ním zahrňali budúcnosť a očakávania ľudstva na všetky časy.

„Peter však ešte nepochopil hlboký obsah Ježišovho mesiášskeho poslania, nový význam slova *Mesiáš*. Ukazuje to krátko nato, keď dáva najavo, že Mesiáš, ktorého hľadal vo svojich snoch, sa veľmi líši od skutočného Božieho plánu. Pri ohlasovaní umučenia je pohoršený a protestuje, čím vyvoláva Ježišovu ostrú reakciu. Peter chce Mesiáša, ktorý naplní očakávania ľudí a všetkým vnúti svoju moc. Aj my chceme, aby Pán vnútil svoju moc a okamžite premenil svet (...). Toto je veľká alternatíva, ktorú sa aj my

musíme vždy nanovo učiť:
uprednostňovať naše očakávania,
odmietajúc Ježiša, alebo prijať Ježiša
v pravde jeho poslania a zrieknuť sa
našich príliš ľudských očakávaní“[1].

Aj my, podobne ako títo prví učenici,
sme povolaní osobne objaviť pravú
tvár Ježiša Krista. Pochopiť pravú
povahu jeho kráľovstva je úloha,
ktorá si vyžaduje trpezlivosť a
vnútornú zrelosť. Možno sa pri tejto
úlohe môžeme užitočne pozrieť na
životy svätých: vedeli sa zrieknuť
svojich ľudských očakávaní, aby
prijali to božské.

NA CESTE, KTORÁ nás vedie do neba,
radostná viera v Spasiteľa
spolunažíva s temnotou kríža; nádej
na radosť, ktorá presahuje všetky
ľudské miery, s nevyhnutnými
ťažkosťami na ceste, ktoré môžu

vyplynúť aj z našej roztržitosti. Jedna časť sa nezaobíde bez druhej. „Ako žijeme svoju vieru? Zostáva láska k ukrižovanému a zmŕtvychvstalému Kristovi v centre nášho každodenného života ako zdroj spásy, alebo sa uspokojíme s nejakou náboženskou formalitou, aby sme mali čisté svedomie? Sme pripútaní k vzácnemu pokladu, ku kráse Kristovej novosti, alebo dávame prednosť niečomu, čo nás v danej chvíli priťahuje, ale potom nás vo vnútri necháva prázdny?“[2].

Náš Pán na to, aby viera jeho apoštolov dozrela, ich zhromaždil a „začal poučat: „Syn človeka musí mnoho trpieť, starší, veľkňazi a zákonníci ho zavrhnú, zabijú ho, ale on po troch dňoch vstane z mŕtvych“ (Mk 8, 31). Svätý Josemaría, spomínajúc na chvíle ťažkostí, ktoré sám prežíval, zdôraznil, že „kresťanské učenie o utrpení nie je súborom lacných útech. Je to v

prvom rade učenie o prijatí utrpenia, ktoré je fakticky neodmysliteľné od života každého človeka. Nemôžem pred vami skrývať — s radosťou, pretože vždy som kázal a snažil sa žiť podľa toho, že kde je kríž, tam je aj Kristus, láska —, že bolesť sa v mojom živote objavovala často a neraz sa mi chcelo plakať. (...) Keď vám teraz rozprávam o bolesti, nie sú to len teórie. A takisto sa nechcem obmedziť len na skúsenosti iných, keď vám potvrdím, že ak niekedy cítite, že vaša duša pred utrpením kolíše, vtedy je jediným liekom pohľad na Krista. Scéna na Kalvárii všetkým ohlasuje, že naše trápenia budú posvätené, ak žijeme zjednotení s krížom“[3].

Bez pohľadu na kríž si nemôžeme urobiť úplný profil Ježiša. S radosťou objavujeme každodenné radosti jeho skrytého života; jeho kázanie a zázraky živia našu nádej; zmŕtvychvstanie nás utvrdzuje vo

veľkej viere. Ale vidieť ukrižovaného Božieho Syna je podstatnou súčasťou života Ježiša Krista. Len vtedy pochopíme, že Boh nás sprevádza aj v bolesti, osamelosti a utrpení.

ZODPOVEDAŤ TÚTO OTÁZKU, ktorú každý z nás vníma vo svojom srdci – kto je pre nás Ježiš – nie je len naučené učivo, ale vyžaduje si prejsť s Pánom dobrými i zlými časmi. V skutočnosti je svätý Peter okamžite opravený Ježišom, pretože celkom nechápe, že kríž môže byť súčasťou jeho nekonečnej lásky. Aj neskôr apoštol „kontemploval zázraky, ktoré Ježiš robil, videl jeho moc (...), ale v istom okamihu Peter zaprel Ježiša (...). A práve v tej chvíli sa naučil tej ťažkej vede – viac ako vede, múdrosti – o slzách, o plači“[4]. Toto je cesta kajúcnosti, ktorá nás tak veľmi približuje k Pánovi.

Krátko po zmŕtvychvstaní, pri novom vyznaní viery na brehu Galilejského jazera, sa Peter „zahanbil, spomenul si na ten večer Zeleného štvrtka: na to, ako trikrát zaprel Ježiša. Na brehu Tiberiadského mora Peter plakal, nie síce horko ako vo štvrtok, ale plakal“[\[5\]](#). Tentoraz sa jeho smútok premenil na dôveru, na zrelšiu vieru. Najväčší z apoštolov nám ukazuje, že ani naše nedostatky nás nezadržia od Ježiša. Pánovu otázku Petrovi – kto som pre teba? – môžeme pochopiť len na ceste, ktorá je cestou milosti a pádov, ale vždy v blízkosti Ježiša.

Pána spoznáваме aj vtedy, keď sa dotkneme ľudských hraníc, keď zistíme, že v našich chybách a nedostatkoch sa Pán od nás neodvracia. Kajúcnosť, bolesť z lásky, ľútosť, ktoré nás vedú k očisteniu očí, nám umožňujú jasne vidieť, že Boh je dobrý. Vzývame Máriu ako Kráľovnú hriešnikov, pretože si chceme čoraz viac uvedomovať, že potrebujeme

Božie odpustenie. Ona je tiež vždy s nami, na našej ceste.

[1] Benedikt XVI, *Audiencia*, 17-V-2006.

[2] František, *Audiencia*, 1-IX-2021.

[3] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 168.

[4] František, *Meditácia*, 20-II-2014.

[5] *Ibid.*
